

lat cu rafinament, cu mlădieci voluptuoase și priviri învăluitoare ce se ascund mereu în umbra genelor, de o veselie simplă, mistificându-i pe toți ca să se apere pe sine, dar și jucându-se cu primejdiile din plăcerea femeii frumoase de a se ști admirată și dorită. Cu mai multă agilitate și suplete, Rodica Radu ar fi sporit și ritmul comediei, dar biruința ei cea mai frumoasă e că se integrează ambiantei și astfel, prin firescul personajului, devine principalul sprijin al regizorului în agreabila sa demonstrație. Ea intră remarcabil în relație scenică cu Ripafratta, cavalier rău și mucalit, bădăran dar și cu o coardă simțitoare, zeflemitor dar și capabil a fi ironic cu sine, zgomotos cu exuberanță dar și închis într-o ciudă tristă — un om divers, interesant, nu un urs prins în lanțul patimii, ci un bărbat puternic și liber, mirat (iar apoi înspăimântat) de slăbiciunile ce și le descoperă și de a căror împresurare nu poate scăpa; Papil Panduru descrie cu vitalitate și imaginație această nouă biografie a cavalerului, izbutind neîndoiește în cea mai mare parte a ei, ratând mai ales spre final.

Împrejurul lor: marchizul de Forlipopoli, construit cu un ridicol fin — nu ca un personaj deerepît, ci numai cariat de o amuzantă dar și dureroasă calicie fudulă — de către unul din cei mai siguri și mai distinși actori craioveni, Constan-

tin Sasu, totdeauna inspirat și personal în alegerea notelor caracterizante ale rolului; apoi, contele de Albafiorita — Petre Gheorghiu — încredințat privirii publicului ca un fante munificient, arogant dar surizător, aferat nu însă și anti-patic, părăsind cu melancolie dar și cu generozitate hanul unde, pe o perdea, la catul de sus, se profilează umbrele înălțuite ale Mirandolinei și lui Fabrizio; și acest chelner nostim — Valeriu Dogaru — îndrăgostit, bănuitor și iute, italienizindu-și cu umor vorbirea prin acea interjecție cu accent interogativ „eh?!“ pe care filmele peninsulare ne-au făcut-o atât de familiară; și cele două actrițe — una reușind să-și țină mai multă vreme și cu mai multă solemnitate hangul fals pe care și-l arogă (Leni Pințea-Homeag), cealaltă, spontană și prostuță, încurcându-se hazos în temenele și fasoane, neputîndu-și ține risul care devine contaminant (Iosefina Stoia). O echipă destoinică, cu care ne-am distrat și pe care am urmat-o chiar dacă ne-am poticnit câteodată cînd pe drumul spectacolului au apărut neașteptate hîrtoape și neștiuți bolovani. Dar e un drum creator, nu lipsit de originalitate, și e plăcut să-l străbați împreună cu trupa craioveană — ca totdeauna cînd această trupă își găsește regizorul.

V. S.

Pitești

„MICUL INFERN” de Mircea Ștefănescu

• „GOANA DUPĂ FLUTURI” de Bogdan Amaru

Un teatru cum este cel din Pitești, care înscrie în repertoriu, una după alta, nu mai puțin de cinci piese originale, unele de mult timp nereprezentate — *Io, Mircea Voievod* de Dan Tărchilă, *Ecaterina Teodoroiu* de N. Tăutu, *Micul infern* de Mircea Ștefănescu, *Goana după fluturi* de Bogdan Amaru, *Arborele genealogic* de Lucia Demetriu —, nu poate decît să atragă atenția. Perseverența și inițiativele acestui teatru în domeniul repertoriului trebuie, firește, subliniate și privite cu

toată considerația cuvenită. Dacă ne-am mulțumi cu lauda concepției repertoriului, toate ar fi bune și frumoase! Dar vrem să scriem despre spectacolele *Micul infern* și *Goana după fluturi*...

Caietul-program ne informează că o piesă ca *Micul infern* se dovedea un succes, acum douăzeci de ani, întrunind peste 200 de reprezentații. Foarte posibil: Mircea Ștefănescu era un dramaturg cu experiență considerabilă încă de-atunci. Cum sună însă piesa astăzi? Și ce oferă ea

Ioana Citta Baci (Soția) și Dimitrie Bitang (Locotenentul) în „Micul infern“ de Mircea Ștefănescu

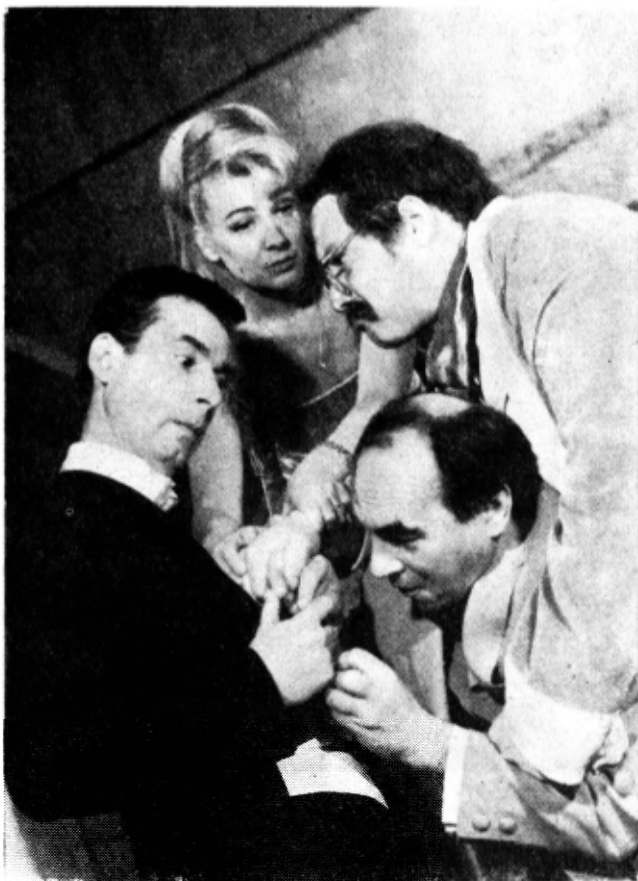
dincolo de morala ei durabilă? Spectacolul nu prea s-a străduit să ne-o spună cu claritate. Am urmărit însă piesa cu curiozitatea celor care — preluând textele dramatice ale lui Mircea Ștefănescu de-atunci încoace (*Rapsodia țiganilor, Căruța cu paiațe*) și de mai dinainte (*Comedia zorilor*) — află un text mai puțin cunoscut. Treptat, ne-am dat seama că „mai puțin cunoscut“ este un fel de a spune că sintem în plin „déjà vu“, în plină *re-cunoaștere* (ceea ce nu e lipsit onori de farmec), că răsfoim un album cu siluete de certă filieră (comedii și proză umoristică, anecdote de circulație), că roțițele ce mișcă situații și replici cam tocite de vreme se învârtesc astăzi citeodată pe alături, în gol... Desigur, vor fi întotdeauna cu efect la public — un efect ilariant, dar epidermic — farsele acrișoare și sfida dragăstoasă dintre soți, pisălogeala și velleitățile soacrei ce le stă pe cap, amabilitatea cazonă și automatismele stupide ale ofițerului cu pînteni zornăitori. Au fost și de astă dată. Spectacolul, aș spune, s-a lăsat în voia textului, confînd pe el, convins că așa ceva a plăcut, place și azi, și va mai plăcea. Ar putea fi chiar logica

reluării piesei — abia aici îmi dau seama. Scurtele momente de inițiativă regizorală (Sorin Grigorescu) au căutat să accentueze caricaturalul și temporalul, dar, renunțînd repede, deveneau stridente și inutile, cînd desuetudinea întregului, era atît de pregnantă. Inițial, cadrul scenic (conceput de Emil Moise ca o îmbinare de cărți de joc, unde rîga, dama sau valetul sînt ineseși personajele) ne face să credem într-un spectacol animat cu inventivitate, dar, în continuare, decorul rămîne inert, nu-i folosit de imaginația regizorală și n-o stimulează. Pentru interpreți, comedia conține unele tentații: nu numai cea a replicilor de efect la public, dar, mai apreciabilă, a unor roluri ce parcurg pe scenă o lungă perioadă de viață, terminîndu-se în „compoziții“ (în care se cuvin amintiți Ioana Citta Baci, Dem. Niculescu, Sorin Gheorghiu, Telly Barbu, Valeriu Buciu).

* * *

După spectacolul studenților-actori de la „Casandra“, montarea piteșteană a comediei *Goana după fluturi* n-a mai fost

Dimitrie Bitang (Dorin).
 Cythna Zosmer (Beatrice).
 Dem. Niculescu (Farada).
 Const. Adamovici (Brustan) în
 „Goana după fluturi” de Bogdan Amaru

o revelație. Sau n-a știut să fie. Regizorul C. Dinischiotu a redus-o la o comedie obișnuită de caractere și comportare, lăsând într-un con de umbră (sau de firesc naturalist) ceea ce are particular și atrăgător, viu și frapant, dînd uneori false impresii atunci cînd, în sală, se luau drept „vulgarități” replici de o anume violență și franchețe imagistică. Mai grijuliu cu descrierea psihologică a personajelor, ponderînd anecdotică și situațiile, vrînd probabil „să ajute” textul începătorului Bogdan Amaru, la care trama este de o simplitate elementară, spectacolul îi escamotează totmai enorma eflorescență și vervă imagistico-verbală. Căptușit de psihologie, estompat în cotidian, este aproape inerent ca un dialog de acest fel să se piardă, să nu fie „înțeles” ori să se trivializeze pe alocuri. Și ne pare rău, pentru că, în rolurile principale, cei doi actori inteligenți, cu verificate calități: Ileana Ză

nescu și Dimitrie Bitang (ea: capabilă de umor și duioșie, de lirism și zeflemea; el: cu o ironie acidă și agilă, mereu prezentă în vorbe și priviri) erau, în orice caz, interpreți foarte potriviți. Un joc neant la factura dialogului comic, la cerințele de stil scenic ce le include, face pe unii să sară brusca la o bufonadă greoaie și inexplicabilă (ca Farada și Brustan, înspăimîntați de lingura de lemn rotită de Rodica). În naturalismul stilizat al spectacolului, scenograful Emil Moise și-a închipuit titlul presei ca niște fluturi-bancnote înfipti cu bolduri prin deale...

Nu contestăm colectivului piteștean intențiile meritorii, grija vădită pentru repertoriul original (remarcată și în trecut), totuși de multe ori prezentarea unor piese originale a fost un motiv pentru acceptarea indulgentă a unor spectacole, cînd firesc ar fi dimpotrivă.

I. C.